

гости: ромейски архонти и патриции, в широки скараманги и обсипани с бисер кадифяни шапки, сръбски велможи, арбанашки севастии и дуки, дубровнишки комеси, латински барони... Бяха дошли пратеници от цялата широка и богата българска империя, от всички съседни страни и приятелски държави. Край ^{а/}страта ^{Елена}царица бяха насядали великите търновски госпожи. Майката на абат Витлеем, белокосата госпожа Евпраксия, бе облякла тъмнозелена руба, със сърмена везба във вид на лозови ластари, а връз нея носеше ^{е/}наметка от син византийски саван, със широк, златен ширит покроя. Госпожа Лукса, съпругата на протовестияря, си бе сложила алена руба, с наметка от сребрист феран. Добриловица носеше кафява руба, везана на дребни бисерни кръгчета със златни точки по средата, а наметката ѝ бе от яснозелен бараган. Майстор Драгановица бе пътувала в последно време из западните страни с мъжа си, който бе отишъл да разгледа някои тамошни шаръчийници. И от там бе донесла в Търнов нова носия, която будеше почуда и завист. Дълго презирно було се спущаше от малката кадифяна шапчица, минаваше под брадата ѝ, обвивайки лицето ѝ като светъл облак, отново се издигаше към шапката и оставаше прикрепено там, с помощта на игли обсипани с пъстроцветни камъни. Една ^{стройна}~~млада~~ прахторка обираше всички погледи с младата си хубост, нагиздена в свежи багри: руба от пъстър дияспър, мантия от не-нециански шарлах, обувки от бяла кордованска кожа с червени каишки. Мейстор Драган бе отрупан с похвали за хубавите стенописи, за изкуствено сглобените мозайки, за изящната плетеница от букви връз колоната на "Св. мъченици". Руменото лице на шаръчийята червенееше от ^{свѣ}при толкова хубави слова и почуди.

В това време Зорка – сестрата на сръбския крал, помели севастократор Александър да ѝ разправи живота на света Филотея.

Радослав, Владислав, Предислав и Комнения, бяха деца от първата съпруга на Стефана Първовенчани – прословутата Евдекия, която след като бе получила развод от сръбския крал, се бе омъжила още два пъти: